

'En de mens schiep de mens', is de titel van een boek dat tijdens mijn seminarietijd verplichte literatuur was. En bovendien geschreven door een professor die ook begeleider was op het seminarie. Het boek behandelt vooral ethische vraagstukken naar aanleiding van wat op dat moment medisch mogelijk was. *Mag alles wat kan? Of kan alleen maar wat mag?* De titel geeft ook iets weer van de mens die als een soort superwezen alles kan realiseren wat mogelijk is. Het voorbije jaar heeft ons met de voeten op de grond gebracht. Een onooglijk minuscuul virusje is in staat om een pandemie te veroorzaken en de hele wereld lam te leggen. En al is het hier ook de medische wereld die ten strijde trekt en alle registers van mogelijkheden heeft opengetrokken om het virus te bestrijden, wat we nu meemaken noopt ons tot bescheidenheid. De mens is niet almachtig en heeft niet alles onder controle. Voor een mens is niet alles mogelijk.

In die context valt toch één zinnetje in het evangelie vandaag op. Het is het evangelie dat doorgaans op deze eigen feestdag van O.-L.-Vrouw van Troost wordt gelezen en dat we kennen als de Aankondiging aan Maria. Een eenvoudig zinnetje maar dat misschien wel een sleutelrol speelt om de hele Bijbel te lezen en te verstaan : *"... voor God is niets onmogelijk"*.

Niets maar dan ook niets is voor God onmogelijk. De maagdelijke geboorte; de menswording; water dat wijn wordt; de blinde die opnieuw kan zien; het broodwonder; de verrijzenis; de overwinning op zonde en dood; de heilige Geest die over ons wordt uitgestort. Dat ene eenvoudige zinnetje zouden we een sleutelrol kunnen toebedelen aan ons leven als gelovige en het elke dag kunnen overwegen. *Voor God is niets onmogelijk*.

En o ja, er gebeurt veel in ons leven dat we niet kunnen oplossen, herstellen of genezen. Of gewoon mee kunnen omgaan. Dat maakt ons niet zelden verdrietig en ontgoocheld, boos en moe. We zouden het allemaal wat liever in handen en onder controle zien te houden. Maar geconfronteerd met menselijke beperkingen en falen, mogen we die gevoelens van onmacht tegen het licht houden van God voor wie niets onmogelijk is.

Het woord onmogelijk moeten we evenwel met de grootste voorzichtigheid hanteren. We moeten het alleszins niet verstaan als een oproep om in de kracht van Gods Geest en met zijn genade het onmogelijke te doen of te willen doen.

Ook niet in de zin van grootse dingen te willen doen in de mening hierdoor in Gods gratie te vallen. Zong Maria ook niet over de eenvoudigen die Hij tot aanzien zou brengen. Machtigen daarentegen haalt Hij omlaag van hun troon.

Evenmin mag het verstaan worden als een uitnodiging om dan maar te berusten in onze menselijke conditie van onmacht en beperktheid. We mogen en moeten alles uit de kast halen om onze wereld om te vormen naar Gods Rijk. Juist omdat voor God niets onmogelijk is, maar ook met het besef dat enkel Hij alleen ons werk en onze inspanningen kan voltooien.

Wanneer we hier vandaag Maria vieren als O.-L.-Vrouw van Troost, lezen we de aankondiging dat zij als Maagd door en in de kracht van de heilige Geest een zoon ter wereld zal brengen, de Zoon van de Allerhoogste. Zo werd Maria de Moeder van God.

De aankondiging aan Maria en de menswording van God blijven zowel gelovige als ongelovige verbazen. De ongelovige omwille van het haast onmogelijke van wat hier wordt verhaald. De gelovige blijft zich verbazen omwille van het mysterie dat dit oproept.

Gods wegen zijn niet onze wegen, wordt nogal eens gezegd. Zo is het ook, want voor een mens is niet alles mogelijk; voor God is niets onmogelijk. Gods wegen zullen onze wegen altijd wel overhoop halen of doorkruisen. En ook al kan ons geloof niet zonder het verstand of de rede, ons geloof brengt ons ook voorbij de rede. Net juist om het onmogelijke te aanschouwen en te mediteren.